

DÉPARTEMENT
PROMOTION
DE L'ALYA

המחלקה
לעידוד
עלייה

Yvrit Social Brunch

Le chemin de chansons **דרך השירים הסיפור מאחורי השיר**

שִׁיר, שְׁיָרָה, שְׁיָרִים, לְשִׁיר, לְשׁוֹרָר, שׁוֹרָה

שיר ושירה האקדמיה ללשון העברית

מילים מעולם השירה הן מילים אהובות המעוררות רגש חיובי. לא פלא שאחדות מהן אומצו לשמש שמות פרטיים. כך הן המילים מן השורש שי"ר: **שיר, שירה, שירי**. אל שמות אלו מצטרפים השמות **שירלי, שיראל ושירן**. המילים **שיר ושירה** מקורן במקרא, שתיהן מציננות יצירה פיוטית המושרת בקול, ורבים הם השירים והשירות המביעים הודיה לאל:

- "שִׁירוּ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ תְּהַלְתּוּ מְקַצֶּה הָאָרֶץ" (ישעיהו מב, יא);
- "אֶז יִשָּׂר מְנֶשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַה'" (שמות טו, א).

השירות המקראיות המפורסמות הן שירת הים (שמות טו), שירת האזינו (דברים לב), שירת דבורה (שופטים ה) ושירת דוד (שמואל ב כב). ספר תהלים הוא למעשה ספר שירים, ובמילות הפתיחה לרבים ממזמוריו באה המילה "שיר" בצירופים "מזמור שיר", "שיר מזמור", "שיר המעלות" ו"שיר חדש"; בראש שירי המקרא עומד כמובן "שיר השירים אשר לשלמה".

שִׁיר זכר הוא טקסט מולחן ששרים אותו (זָמַר) או יצירה פיוטית הנכתבת בשורות קצרות. **שְׁיָרָה נקבה** היא שם כולל ליצירה שירית, כגון שירה לירית, שירת רחל, השירה המודרנית. לצד משמעות זו המילה **שירה** היא שם הפעולה של הפועל שָׁר, כלומר ביצוע שירים במנגינה, למשל: "הטקס יכלול קטעי שירה ונגינה", 'הזמנה לערב שירה', 'שירתם ערבה לאוזניי'. בלשון המקרא אנו מוצאים את הצירוף **כלי שיר** (היום 'כלי זמר' או 'כלי נגינה'), ואם כן גם 'שיר' שימש בעבר שם הפעולה. משמעות זו נשתמרה בעברית בת ימינו בצירוף **ציפור שיר**, כלומר ציפורים ששרות.

שָׁר וּמְשׁוֹרָר

הפועל הרגיל במקרא הוא **שָׁר** בבניין קל – והוא מכוון לביצוע השיר בקול – בנעימה (כניסוחו של בן־יהודה במילונו). כך גם בימינו. הפועל **שׁוֹרָר** בבניין פיעל (פּוֹלֵל) נדיר, ומשמעותו כמשמעות הפועל שָׁר. בעיקר נזכרים בספרי המקרא המאוחרים "הַמְשׁוֹרְרִים" כבעלי תפקיד בבית המקדש השני בימי עזרא ונחמיה, ולצידם גם **מְשׁוֹרְרִים וּמְשׁוֹרֹת** (עזרא ב, סה; נחמיה ז, סז – בהקבלה ל**שָׁרִים וְשָׁרוֹת** בשמואל ב יט, לו ועוד). בימינו יוחדה המילה **מְשׁוֹרָר** לכותב שירה.

סיור בעקבות

-חנה סנש

התנועה

הרפורמית

• בית הספר החקלאי בניהולה המיתולוגי של חנה מייזל שוחט היה התחנה הראשונה של חנה בישראל, אליו היא חלמה לעלות ומייד. כאשר התקבלה עלתה על אונייה והגיעה בשנת 1939 היא מבלה שנתיים בבית הספר וכתבה בהתרגשות כי אין אפשרות לתאר את בית הספר על כל משמעויותיו בגלל קוצר היריעה. היא מתארת את העבודה העיונית והמעשית כקשה אך מספקת ואף מהנה.

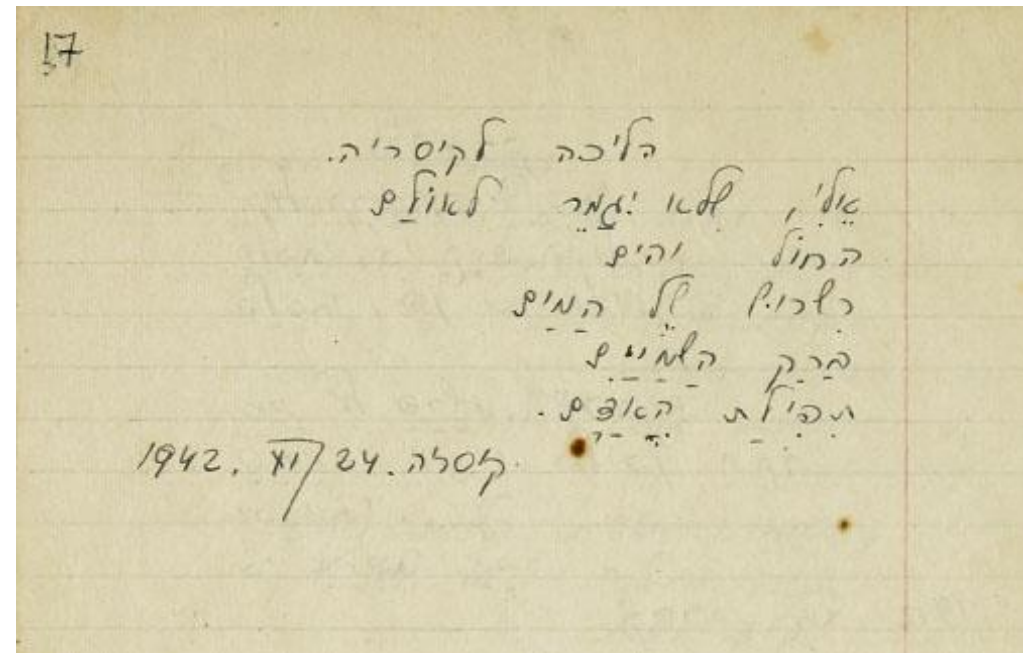
• **"אני עובדת שם ברצון, אף בשל האווירה הנעימה והשקטה הנוצרת. ...הזמן הפנוי, כפי שהעידה סנש, היה מהנה ביותר. ערבי שבת עם תוכנית "עונג שבת" לפני הארוחה, סרט קולנוע, הצגה של "הבימה" ומשחקי ספורט שונים."**

• **מתוך חנה סנש, יומונים, שירים, עדויות**

- תחנה 5 – חוף הים בשדות ים – בית מדרש על השיר הליכה לקיסריה
- ממש ביצאה מבית חנה סנש יש שער קטן אל הים הנרא שער חנה סנש, ניתן לצעוד ממנו אל החוף ולהתמקם שם. את סיורנו נסיים עם לימוד בית מדרשי על שיר הליכה לקיסריה, ועל יחסה של חנה לאלוהים, לאמונה, לרוחניות.
- השיר הליכה לקיסריה, הולחן ע"י דוד זהבי מקיבוץ נען והפך להיות שיר קנוני, ההמניון של התפילה הישראלית החילונית.

- לשיר קדמו גרסאות שונות, בהן גרסה שמילותיה: "אלי, שלא יִפְסֵק לְעוֹלָם / הַחוֹל וְהַיָּם / זְמַזוּם הַיָּם / בְּרֵק הַשָּׁמַיִם / – הָאֱמוּנָה בְּאָדָם".
- ביומנה של סנש ישנו הנוסח הראשוני, הנוסח שאותו בחרה סנש לכלול במחברת השירים "ללא שפה" הוא זה המוכר שהולחן בהמשך. ובכל זאת, מילה אחת קטנה מבדילה בין הטקסט שכתבה חנה סנש לטקסט שהלחין דוד זהבי – המילה "אלי"; "סנש כתבה "אלי, שלא יִגְמֵר לְעוֹלָם", וזהבי הלחין "אלי, אלי, שלא יִגְמֵר לְעוֹלָם".

הדרך לקיסריה, אלי אלי חנה סנש שרה נתנאלה

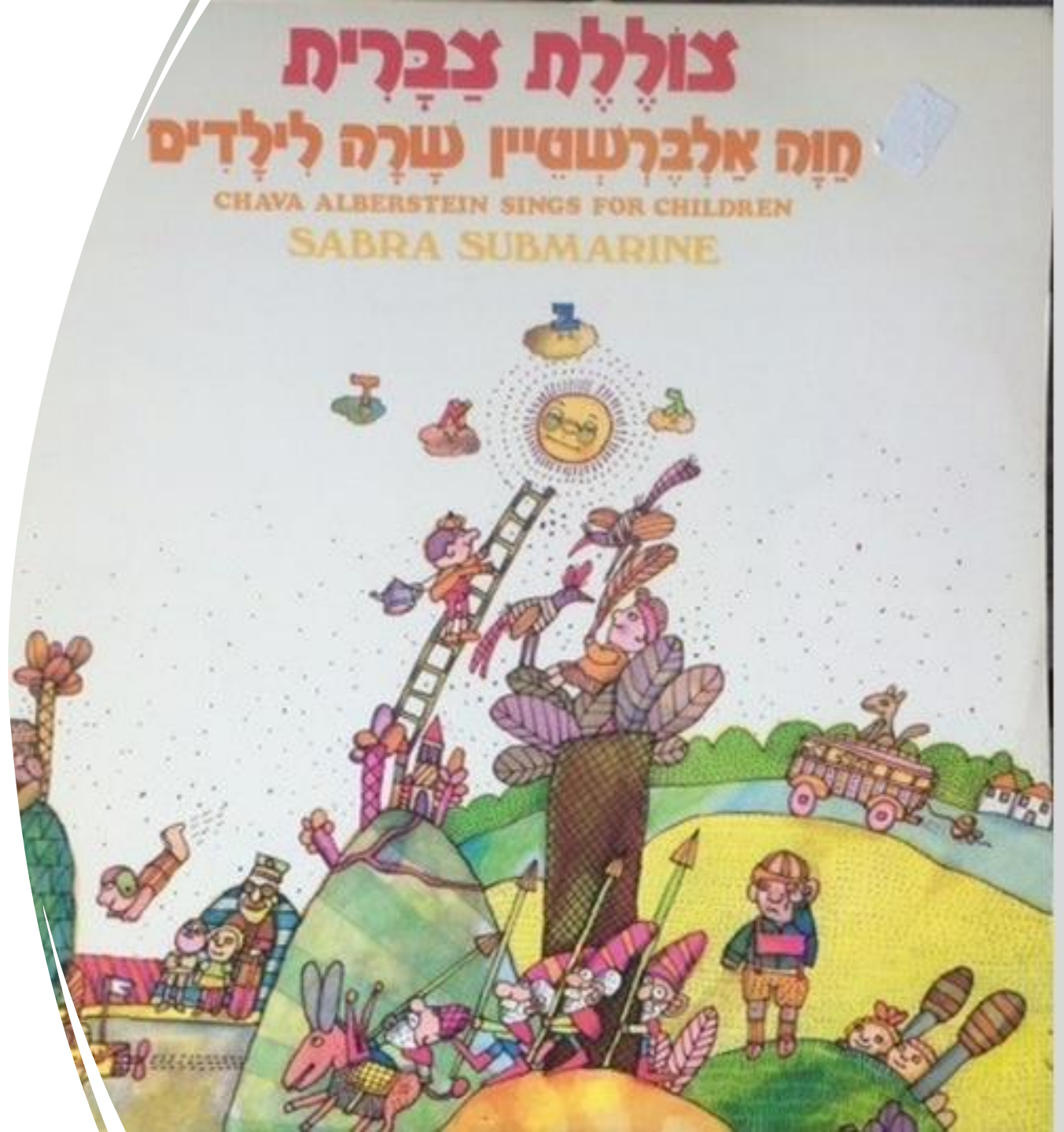

עברית שפה יפה

צוללת צברית

כשהפופ והרוק שטפו את העולם, בארץ שלטו שירי ארץ ישראל ולהקות צבאיות. הניסיונות הראשוניים כאן בארץ לאמץ את הסגנונות ההחדשים היו מגושמים מעט, הומוריסטים או שפנו לילדים. שירי ביטלס וסטונס עברו גיור לחומרה או הגחכה מאולצת, אבל בסופו של דבר הצליחו להיכנס

- חווה אלברשטיין לקחה את הצוללת הצברית, וחבשה על הפריסקופ שלה כובע טמבל". צוללת צברית, "למילותיה של תלמה אליגון היה אלבום ילדים מצליח שהוציאה אלברשטיין ב.1975-

ביטלס בעברית זה חפונשיות

חולם על נעמי

תרצה אתר

בְּחִלּוּמֵי כָּל הָעוֹלָם מְזַמֵּר לָךְ בְּמִקְוֵי
הָרִים רוֹקְדִים כְּבִנְיָ צֵאן.
זְגוּגִיּוֹת בְּמָטָר, נְעָמִי
מִנְגִּנּוֹת מִכָּל חִלּוֹן.

וּבְמִרְחֵב רֶאשֵׁי גְבָעוֹת בְּחִדּוֹה מְאֻדִּים
כְּשֶׁאֵת נִצְּבֵת מוֹלֵם.
מִכָּל אֵלֶּה דְמָמָה, נְעָמִי
מִשְׁתַּתֵּק כָּל הָעוֹלָם.

חֲכִי, עִמְדִי עוֹד רְגַע קֵט, נְעָמִי...

אֲנִי חוֹלֵם עַל נְעָמִי. נְעָמִי, אֵל תַּעֲלָמִי
הַשְּׂאֲרֵי פֹה עָמִי
כִּי אֵן בְּתוֹךְ הַחִלּוֹם, נְעָמִי.
נְעָמִי, אֵת חִלּוּמִי.

כְּלִי נְשִׁיפָה וּמִיתָרִים סוּבְבִים בְּחִלּוּמֵי...

כְּלִי נְשִׁיפָה וּמִיתָרִים סוּבְבִים
בְּחִלּוּמִי
שָׁרִים שִׁירֵי תְהִלָּה לָךְ
כֵּן, שִׁירֵי תְהִלָּה, נְעָמִי
נְעָמִי, אֲנִי — שְׁלֵךְ.

וּבְרִחוּב הַרְמְזוּרִים כָּל הַזְּמַן
רַק אֲדַמִּים
כָּל הַתְּנוּעָה מְחַכָּה לָךְ.
פֶּפֶס פֶּפֶס — רַק לָךְ, נְעָמִי
כָּל הָעִיר הַזֹּאת — שְׁלֵךְ.

חֲכִי, עִמְדִי עוֹד רְגַע קֵט, נְעָמִי
רַק בְּחִלּוֹם אֵת פֹּה אֲתִי
וּכְשֶׁהַבְּקָר יַעֲלֶה, נְעָמִי
אֶהְיֶה כִּי אֵן לְבָדִי.

שיר משמר

• "שְׁמֵרֵי נִפְשֵׁךְ": הַסְּפּוֹר
מֵאַחֲזֵרֵי "שִׁיר מְשֻׁמֵר" שֶׁכָּתַב
אֶלְתֶּרְמֹן לְבֵתוֹ תִּרְצָה אֶתְּךָ

• "וַיּוֹסֶם אֶחָד, כִּדְ אָמַר, כָּתַב שִׁיר
בְּשִׁבְלִי. שׁוֹב לֹא הָיִיתִי צְרִיכָה
לְנַחֵשׁ בֵּין הַשּׁוֹרוֹת מָה נִכְתַּב עָלַי
וּבְשִׁבְלִי, הַפֶּעַם זֶה הָיָה גְלוּי,
פְּתוּחַ." עַל הַבַּת וְעַל אָבִיהָ
שֶׁדְּבָרוֹ בִּינִיָּהֶם בְּשִׁירִים

שמרי נפשך נתן אלתרמן

שְׁמָרִי נֶפֶשְׁךָ, כַּחַדְּ שְׁמָרִי, שְׁמָרִי נֶפֶשְׁךָ,
שְׁמָרִי חַיִּיךָ, בִּינְתֶךָ, שְׁמָרִי חַיִּיךָ,
מְקִיר נוֹפֵל, מְגַג נְדָלֶק, מְצַל חֲשֵׁךְ,
מְאַבֵּן קֹלַע, מְסַכֵּין, מְצַפְרֵנִים.
שְׁמָרִי נֶפֶשְׁךָ מִן הַשּׁוֹרֵף, מִן הַחוֹתֶךָ,
מִן הַסָּמוֹךְ כְּמוֹ עֶפֶר וְכְמוֹ שְׁמִים,
מִן הַמְּחַכֶּה וְהַמוֹשֵׁךְ
וְהַמְּמִית כְּמִי-בְּאֵר וְאֵשׁ-כִּירִים.
נֶפֶשְׁךָ שְׁמָרִי וּבִינְתֶךָ, שֶׁעַר רֵאשִׁיךָ,
עוֹרֶךָ שְׁמָרִי, שְׁמָרִי נֶפֶשְׁךָ, שְׁמָרִי חַיִּיךָ.

את "שיר משמר" פרסם אלתרמן בספר "חגיגת קיץ" שיצא ב-1965, ספר שמתאר ערב-קיץ אחד בשכונה התל אביבית פלורנטין, או "סטמבול" כפי שקרא לה אלתרמן בספר. ערב קיץ מלא הרפתקאות ודמויות של עולים חדשים וגם עולים ותיקים. את המילים שכתב לבתו תרצה ב"שיר משמר" שם אלתרמן בפיו של האב ציבא תשובה, הפונה אל בתו מרים-הלן. הספר עובד למחזה ועלה על בימת תיאטרון הקאמרי ב-1972, שנתיים לאחר שהלך אלתרמן לעולמו.

כשהלחין את "שיר משמר" למחזה, בחר סשה ארגוב להלחין רק חלק מבתי השיר הארוך שכלל במקור 13 בתים.

"ויום אחד, כך אמר, כתב שיר בשבילי. שוב לא הייתי צריכה לנחש בין השורות מה נכתב עלי ובשבילי, הפעם זה היה גלוי, פתוח. הייתי באותה תקופה במשבר, זה קורה אצל צעירים. אב אחר לוקח את בתו לשיחה, יושב איתה על כוס קפה או כוסית, ומשוחח. הוא אמר הכל בדרכו שלו, בשיר. [...]"

âme נפש
לנפוש
se détendre
נופש
récréation
vacances
הנפשה
animation

הבלדה על השיער הקצר יהודה עמיחי

- "הבלדה על השיער הארוך והשיער הקצר" של יהודה עמיחי, מציירת את המפגש המחודש בין חייל לאהובתו שמנסים לגשר מעל הפער של המלחמה.

- ואולי אין זה מקרה שדווקא שהמשורר האהוב ידע להניח את האצבע ולתפוס טוב כל כך את הישראליות, משום שלא היה מנותק ממנה אלא חי אותה במלוא העוצמה. הוא היה מעורב במציאות הן בקשיחות שלה והן בביטויי הרכות שלה.

- "מעולם לא אמרתי: אני משורר, צריך לשמור עליי, צריך לשלוח אותי למכבי האש או לחיל הרפואה או לשירותי ההסברה או לרדיו. השתתפתי בכל אלה לא מפני שהשתוקקתי לכך אלא מפני שאני מאמין שבתור משורר יש לי בדיוק אותה אחריות ואותה מחויבות כמו לכל אחד אחר לשאת בעול המלחמה. באנגליה, במהלך מלחמת העולם השנייה, היו משוררים דגולים שאהבתי מאוד, כמו דילן תומס וסטיבן ספנדר. אבל הם שרתו כולם במשרד ההסברה בלונדון. שמרו עליהם ואמרו: אלוהים, אסור שהמשורר ייפגע. אני אף פעם לא אמרתי לעצמי, אני משורר, אני יותר טוב מאחרים, צריך להגן עליי יותר מאשר על האחרים."

בְּלֶדָה עַל הַשָּׁעַר הָאֶרֶץ וְהַשָּׁעַר הַקָּצָר / יְהוּדָה עַמִּיחִי (1958)
שָׁעָרוֹ גָּלַח כְּשֶׁבָא לְמַחְנָה,
שָׁעָרָה נִשְׂאָר אֶרֶץ וּבְלִי מַעֲנָה
”אֵינֶנִּי שׁוֹמֵעַת אוֹתָךְ בְּרַעַשׁ הַגּוֹבֵר.”
שָׁעָרְךָ הָאֶרֶץ, נִעְרָה. שָׁעָרְךָ הַקָּצָר.

כָּל הַקִּיץ הִתְאַמְנֵנוּ פְּרָחִים לְפָרַח,
בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה הַסְּבֻלָּנִית; וְצָבְרוּ כַח.
”חֲזַרְתִּי אֵלֶיךָ. אָבֵל הֵייתִי אַחֵר”
שָׁעָרְךָ הָאֶרֶץ, נִעְרָה. שָׁעָרְךָ הַקָּצָר.

רוּחַ שְׂבָרָה אֶת הָעֵץ; הָעֵץ אֶת הָרוּחַ.
הָיוּ לָהֶם הִרְבֵּה אֶפְשָׁרוּיּוֹת וּמָעַט זְמַן לָנוּחַ.
”הַגֶּשֶׁם יוֹרֵד, בּוֹא הַבֵּיתָה מֵהָר.”
שָׁעָרְךָ הָאֶרֶץ, נִעְרָה. שָׁעָרְךָ הַקָּצָר.

הָעוֹלָם הָיָה לָהֶם, כְּדַבּוּר לֹא־יִשִּׁיר,
לֹא נוֹגַע בָּהֶם. לָאֵט הִחֲלוּ לְשִׁיר.
כְּוֹנְתִי שְׁעוֹנִי. ”מִתִּי אַתָּה חוֹזֵר?”
שָׁעָרְךָ הָאֶרֶץ, נִעְרָה. שָׁעָרְךָ הַקָּצָר.

אַחֲר־כֵּךְ שָׁתְקוּ, כְּצַעֲדִים מִתְרַחֲקִים.
הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ. נִסְגְּרוּ סִפְרֵי חֻקִּים.
”מָה אַתָּה אוֹמֵרֶת?”
”מָה אַתָּה אוֹמֵר?”
שָׁעָרְךָ הָאֶרֶץ, נִעְרָה. שָׁעָרְךָ הַקָּצָר.

אִז מָה יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן? יֵשׁ לָנוּ סְפוּר. הַסְּפוּר הוּא עַל גִּבְרַת שְׁחוּזָר מִהַמְּלַחְמָה, אֶל נִעְרָה
שֶׁהַפִּיר לְפָנֶי הַקָּרֵב. וְהַשִּׁירָה נִמְצָאת בְּרִגְעַת הַמְּרַכֵּב הַזֶּה שֶׁבוֹ הֵם מְנַסִּים שְׁנֵיהֶם
לְבָנוֹת וּלְהַצְמִיחַ מִשְׁהוֹ שְׁאוּלֵי כָּבֵר לֹא נִתֵּן לְהַצְמִיחַ אוֹתוֹ.

בְּהִתְחַלָּה הֵייתָה תְּמִימוֹת וּתְשׁוּקָה לְאַהֲבָה וּכְמִיָּהָה לְדַבֵּר הַזֶּה. לְדַבֵּר הַזֶּה אַהֲבָה
שְׁבִין גִּבְרַת וְאִשָּׁה וּבִין בֵּן לְבַת בֵּין נִעַר לְנִעְרָה בֵּין חֵיל צָעִיר לְחֵילָת. כָּל הַקִּיץ וְכָל בֵּית
הַסֵּפֶר מִתְאַמְנֵים הַפְּרָחִים הִלְלוּ לְפָרַח. הֵם רוֹאִים זֶה אֶת זֶה בְּמַחְנָה. יֵשׁ קְלִיֶּק. וְאִז
הוּא חוֹזֵר.

הַמַּבְט שֶׁהָיָה לְפָנֶי, כְּשֶׁהוּא הָיָה נִעַר רְגִיל אֶרֶץ שָׁעַר וְהָיָה נִעְרָה רְגִילָה עִם שָׁעָרָה
הָאֶרֶץ, הַמַּבְט הַזֶּה הָיוּ בּוֹ הִרְבֵּה אֶפְשָׁרוּיּוֹת.
אָבֵל אִז הוּא הִלְדָּךְ.

אֶלָּא שְׁאִין כָּאֵן סְפוּר. יֵשׁ כָּאֵן שִׁירָה. וּבְשִׁירָה, בְּשִׁירָה טוֹבָה כְּמוֹ שֶׁל עַמִּיחִי,
הַמְּצִיאוֹת מִתְרַכְּזוֹת עַל כָּל רְבִדְיָה בְּרִגְעַת אֶחָד. בְּרִגְעַת אֶחָד שְׁאִין בּוֹ, כְּמוֹ בְּסְפוּר,
מַעֲשֵׂה וְאַחֲרָיו מַעֲשֵׂה נוֹסֵף וְאִז אַחֲרֵי זֶה עוֹד מִשְׁהוֹ.
אֶלָּא רְגַע.

הַרְגַע שֶׁבוֹ הָיָה רֹאֵה אוֹתוֹ וְהוּא רֹאֵה אוֹתָהּ וְהֵם רוֹצִים לְשַׁחֲזֵר מָה שֶׁהָיָה, אָבֵל
כְּבֵר לֹא יְכוּלִים כִּי הַכֹּל הִשְׁתַּנָּה. הֵם רוֹצִים אֶת הַמְּתִיקוֹת שֶׁל הַמְּרָאָה הָרֹאשׁוֹן, שֶׁל
הַפְּוֹנוֹת הָרֹאשׁוֹנוֹת. אָבֵל כְּבֵר הוּא אַחֵר. שָׁעָרוֹ קָצָר. וְגַם שָׁעָרָה הָאֶרֶץ כְּבֵר מִסְתִּיר
הַשְּׁתַנּוֹת שֶׁהִתְרַחֲשָׂה מִשֶּׁךְ הַזְּמַן, שְׁאוּלֵי אֵינָנָה מוֹדַעַת לָהּ. וּבְתוֹךְ הַמְּכַנֵּשׂ שֶׁנַּעֲשָׂה
לְאַחַר הַקָּרֵב, שְׁאוּלֵי הוּא רְגַע בְּמַחְנָה עֲצָמוֹ וְאוּלֵי הוּא בְּרַחוּב בְּתֵל-אֲבִיב, אוֹ בְּאֵיזָה
מְקוֹם אֶקְרָאֵי אַחֵר, בְּאִים כָּל הַרְבֵּדִים יַחַד.

אורית פראג מתוך בלוג אלך נודדת

אסוף אמדורסקי

ישראל גוריון

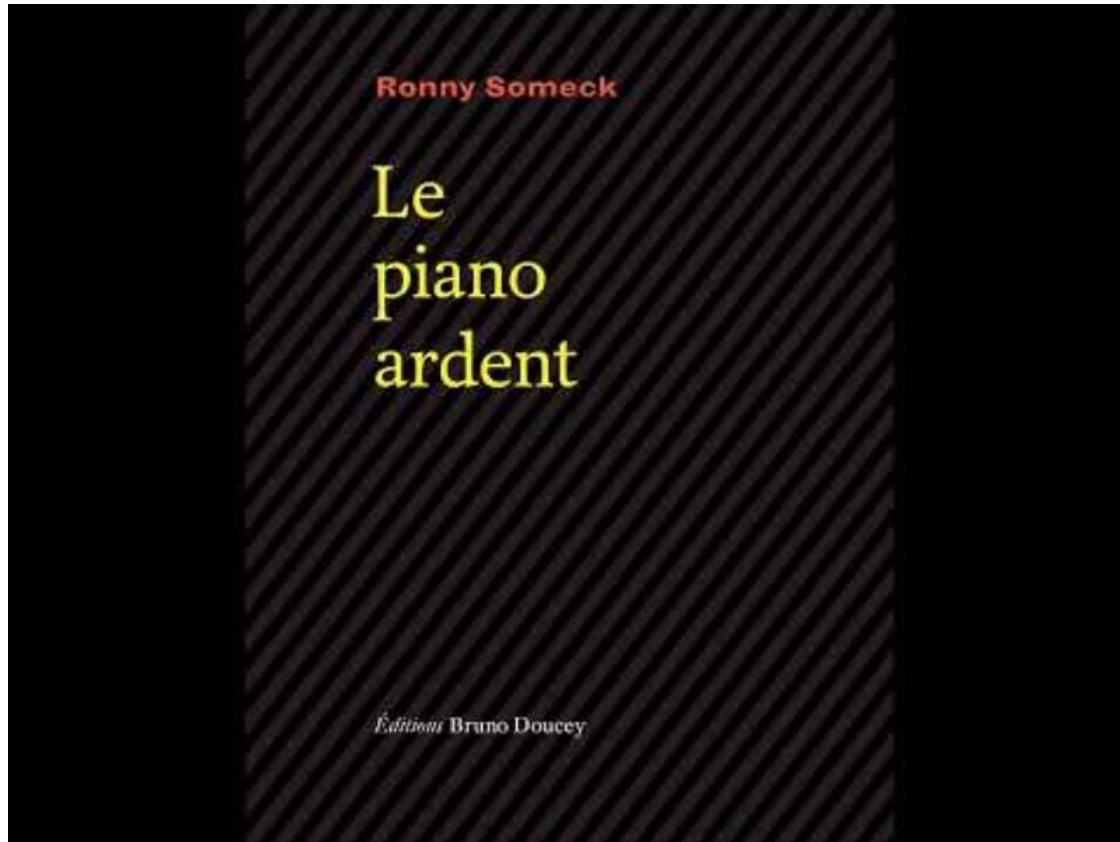
שרים הדודאים

רוני סומק" :שירה היא כלי הנשק שלי , ואיתה אני נלחם"

"חמאס שרף את הספרייה שלי עם הספרים שלך ,
ועכשיו אקנה את הספר החדש שקוראים לו
אש . "ההודעה הזו , שקיבל רוני סומק מתושבת
ניר עוז , ממחישה יותר מכל את שני הקצוות
שביניהם הוא נע בחודשים האחרונים . במעבר
סמלי מספריית בית אריאלה לכיכר החטופים ,
שני מקומות שנצרבו בלבו , המשורר הוותיק
מדבר על יצירה בזמן מלחמה , ההשקות בחו"ל
שנדחו והתגובות מהקולגות בעולם , והקשר
המיוחד שנוצר עם אביו של אחד החטופים :
"לראות אותו זה לקבל את הסטירה של
המציאות"

היום אני מדבר לזכר המלים שפעם נתקעו לי
בפה.
לזכר גלגלי השנים שפוררו הברות
מתחת ללשון והריחו את אבק השרפות
ברוח בין הלע לשפתים החשוכות.
חלמתי אז להבריח את המלים שנארו כסחורות
גנובות
במחסני הפה,
לקרע אריזות הקרטון ולשלף את
צעצועי האל"ף-בי"ת.
המורה היתה מניחה יד על כתפי ומספרת שגם
משה
גמגם ובכל זאת הגיע להר סיני.
ההר שלי היה ילדה שישבה
לידי בפתה, ולא היתה לי איש בסנה הפה
כדי להבעיר, לנגד עיניה,
את המלים שנשרפו באהבתי אותה.

מתוך "המתופף של המהפכה 2001",

צריך לצלצל פעמיים ?
Il faut sonner deux fois

תופרת אני ותופרת
הים לא יחדל מלנהום
אני את פניך זוכרת
כאלו היה זה היום.

אח כמה צחקנו אי פעם
ראשי המתלתל כה הזהוב
היה לימים איזה טעם
של עץ תפוחים באביב.

אמרתי: "תבוא בין ערבים
אותי לטייל להזמין
כתבתי הגליל מספר שנים
קומה ראשונה מימין..."

צריך לצלצל פעמים,
צריך לחכות רגע קט,
ואז נפתחות הדלתים
ואז נפגשים במבט

צריך לצלצל פעמים
לבוא ולומר: "ערב טוב,
נכנסתי אליך בינתיים
כיון שעברתי ברחוב."

כלנו מכירים את השיר שושנה שושנה שושנה, אותו כתב חיים חפר ללחן
איטלקי

השיר ידוע בבצועם של יפה ירקוני שושנה דמארי ואחרים, אבל מי היא
אותה שושנה. ובכן ידידים יתכן כי השם שושנה הוא שם הצפון של אונית
מעפילים בשם סוזנה, שהצליחה להגיע לחופינו למרות הסגר הבריטי,
ושימו לב למלות השיר:

היה ים סוער התורן חרק, חרטום הספינה כמעט ונשחק, אך יוסקה על
כל הענין התגבר וזמר עליז הוא זמר, שושנה...
יתכן והשושנה שלנו היא אנית המעפילים, או אולי הזמרת שאף היא
שרה אותו הגברת דמארי.

בשיר של נתן אלתרמן אותו הלחין משה וילנסקי ושרה שושנה
דמארי, צריך לצלצל פעמים. צריך לחכות רגע קט, ואז
נפתחות הדלתים, ואז נפגשים במבט
נשאלת השאלה

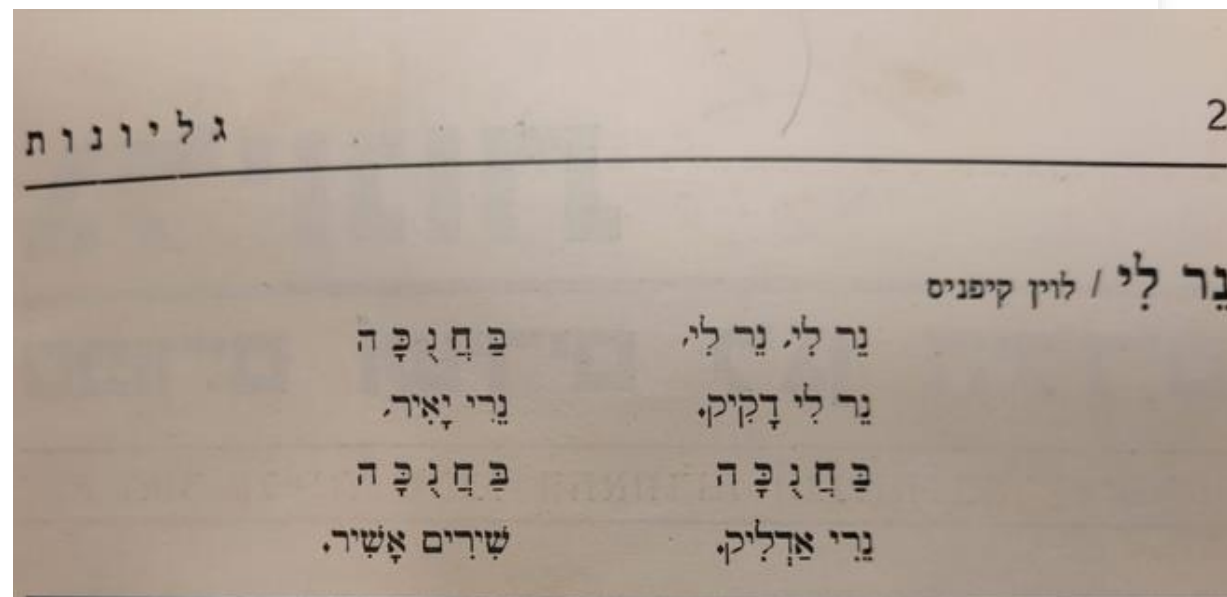
למה צריך לצלצל פעמים ולמי? ובכן גרסאות נפוצות לסגיה זו והן:
הראשונה לפי מלות השיר והכתבת שבשיר מדבר על תופרת שגרה ברחוב
הגליל מספר 2 שעל פעמונה היה פתוב לצלצל פעמים, והגרסה השנייה
היא, בעבר, לאור המצב הכלכלי הקשה היו צריכים משפחות להשפיר
חדר אחד מביתם לדייר משנה) כמו בקרט עם השחקן יוסף שלוח ז"ל, ()
כאשר צלצלו פעם אחת הפונה היתה שצריכים את המשפחה ואם צלצלו
פעמים היו צריכים את דייר המשנה.

אמנון שלומן

וגם שיר לחנוכה מי הדליק נר לי דקיק

- נר לי, נר לי, נר לי דקיק.
- בחנכה נרי אדליק.
- בחנכה נרי יאיר,
- בחנכה שירי אשיר.

- מכירים את זה שיש לכו גן ילדים לנהל אבל אין לכם שירים בעברית? לא?
- אז זה בערך היה המצב בארץ ישראל של פעם. שירים ביידיש היו, לחנים גרמניים גם כן, אבל מה עם קצת שירים כחל לכו? טוב שיש לוי קיפניס בסביבה!
- כמו רבים משיריו, גם השיר "נר לי" המצא כדי לסייע לגננות להכניס את הילדים הקטנים לאוירת החג. ולכן, לא במקרה, השיר פרסם לראשונה בכתב העת "גליונות: ספורים ושירים לגן הילדים" בעריכתו של קיפניס אי שם בשנת תרצ"ה (1934-1935).
- והנה הוא הפרסום הראשון אי פעם של השיר:

Un fil , Geste à Hannah

Et qu'y vois-tu dans le futur ?

un père demande à sa fille

Et elle répond avec un regard qui
s'éloigne

vers l'horizon

« Je vois une fine ligne, un fil, entre l'eau
et le ciel et un homme qui marche dessus
cherchant une terre »

Revital Berger Shloman

Césarie Octobre 2024

